

Sygn. akt III W 1114/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Glijerska - Socha

Protokolant: Joanna Czwojdzińska

po rozpoznaniu w dniach 18.03.2016r. i 25.05.2016r.

sprawy

P. W.

syna J. i L. z domu N.

ur. (...) w G.

obwinionego o to, że:

w dniu 13 sierpnia 2014r. ok. godz. 13:20 w miejscowości W. woj. (...) przy ul. (...), kierował autobusem linii (...) marki (...)o nr rej. (...) na drodze publicznej nie mając do tego uprawnienia jak również wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu, przy czym tym w tym samym miejscu i czasie podczas wykonywania przewozu drogowego osób nie posiadał przy sobie dokumentu potwierdzającego ukończenie wymaganego szkolenia

tj. o popełnienie wykroczenia z art. 92 ust 1 Ustawy o transporcie drogowym 94 § 1 kw, 95 kw

I. obwinionego P. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 ust 1 Ustawy o transporcie drogowym, art. 94 § 1 kw, art. 95 kw i za czyn ten na podstawie art. 94§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 zł (pięćset) złotych,

II. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów procesu zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz nie wymierza mu opłaty sądowej.

Sygnatura akt III W 1114/14

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono

następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2014r. około godz. 13.20 w W. przy ul. (...) funkcjonariusz Policji J. K. zatrzymał do kontroli drogowej pojazd marki (...)o numerze rejestracyjnym (...) - autobus linii nr (...) -należący do Przedsiębiorstwa (...), którym wykonywany był transport drogowy. Kierującym wyżej wymienionym pojazdem był obwiniony P. W. . Obwiniony P. W. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami wymagającymi prawa jazdy kategorii (...) ani dokumentu potwierdzającego ukończenie szkolenia wymaganego w związku z wykonywaniem przewozu drogowego. W trakcie kontroli obwiniony nie posiadał także dowodu rejestracyjnego tego pojazdu.

Dowód:

notatka urzędowa z dnia 13 sierpnia 2014r./k- 2/

protokół kontroli drogowej wraz z załącznikiem /k- 3-5/

wyjaśnienia obwinionego P. W. /k- 63-65//

Obwiniony P. W. słuchany w KMP w W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień . Słuchany na rozprawie głównej obwiniony zmienił stanowisko procesowe i przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości wskazując, że posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdów kategorii B , C i E , ale nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów kategorii D , wskazał, że „nie miał na chleb i dlatego złapał się takiej roboty i jeździł” .

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nadto zważył, co następuje:

Sprawstwo i wina obwinionego P. W. co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości . Na powyższe wskazują wyjaśnienia samego obwinionego , które nadto w pełni korespondują z protokołem kontroli drogowej z dnia 13.08.2014r. wraz z załącznikiem .

W tych okolicznościach sąd uznał, że obwiniony P. W. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczeń z art. 92 ust 1 ustawy z dnia 6.09.2001r. o transporcie drogowym , art. 94§1 kw i art. 95 kw .

Stosownie do art. 92 ust 1 ustawy z dnia 6.09.2001r. o transporcie drogowym kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 złotych. Art. 92 ust 2 tej ustawy przewiduje, że wykaz naruszeń, o których mowa w ust. 1, oraz wysokości grzywnien za poszczególne naruszenia określa załącznik nr 1 do ustawy. Nieokazanie dokumentu potwierdzającego ukończenie szkolenia wymaganego w związku z wykonywaniem przewozu drogowego znajduje się w załączniku nr 1 pkt. 2 do ustawy . Po myśli art. 94 § 1 kw kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny. Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt.10 ustawy z dnia 5 stycznia 2011r. o kierujących pojazdami do kierowania autobusem wymagane jest posiadanie prawa jazdy kategorii „D”. Natomiast stosownie do art. 2 pkt. 41 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym autobus to pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 9 osób. Jak wynika z protokołu kontroli drogowej z dnia 13 sierpnia 2014r. pojazd marki (...)o numerze rejestracyjnym (...) należący do Przedsiębiorstwa (...), którym poruszał się obwiniony został sklasyfikowany jako pojazd kategorii M2 -autobus z liczbą miejsc 15 wobec czego do kierowania tym pojazdem wymagane było posiadanie prawa jazdy kategorii „D” . Art. 95 kw stanowi, że kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Stosownie do art. 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu wymagane dla danego rodzaju pojazdu lub kierującego:

1)dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem;

2)dokument stwierdzający dopuszczenie pojazdu do ruchu

Obwiniony P. W. w dniu 13 sierpnia 2014r. około godz.13.20 w W. przy ul. (...) kierował autobusem linii nr (...) marki (...)nr rej (...) na drodze publicznej nie mając do tego uprawnienia oraz wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego pojazdu oraz nie posiadał przy sobie dokumentu potwierdzającego ukończenie wymaganego szkolenia wobec czego przyjęta przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja prawna czynu nie może budzić żadnych wątpliwości . W myśl art. 9§2 kw jeżeli jednocześnie orzeka się za ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę , co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszanych przepisów . Wobec powyższego przepis art. 94§1 kw stanowił podstawę wymiaru kary orzeczonej wobec obwinionego P. W. .

Wymierzając obwinionemu P. W. karę sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu . Jako okoliczność łagodzącą sąd uznał przyznanie się obwinionego do czynu . Sąd uwzględnił także motywację obwinionego .

W ocenie sądu wymierzona obwinionemu P. W. kara grzywny w kwocie 500 złotych jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego jak i społecznej szkodliwości czynu i uwzględnia zapobiegawcze i wychowawcze cele kary . Zdaniem sądu obwiniony odczuje dolegliwość kary a ze względu na jej wysokość będzie miał realne możliwości jej wykonania po odbyciu przez obwinionego kary w zamian za nieuiszczoną grzywnę. Sąd zwolnił obwinionego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa. Powyższe rozstrzygnięcie oparte na zasadach słuszności ma umocowanie prawne w przepisie art. 119 kpw w zw. z art. 624§1 kpk. Sąd uznał , że z uwagi na wysokość wymierzonej grzywny oraz nieustalenie warunków materialnych i rodzinnych obwinionego należało obwinionego od wydatków i opłaty zwolnić.